



Arrest

nr. 341 438 van 19 februari 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DE GRELLE
Avenue Général Michel 5
6000 CHARLEROI

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 20 augustus 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 december 2025.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2026.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat C. DE GRELLE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché M. DEHANDSCHUTTER die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 20 augustus 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Verweerder werpt in de nota met opmerkingen op dat het beroep laattijdig werd ingesteld en dus onontvankelijk is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat artikel 39/57, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat het beroep tot nietigverklaring moet worden ingesteld bij verzoekschrift binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.

Artikel 39/57, § 2 van de Vreemdelingenwet stelt daarnaast:

“De in paragraaf 1 bepaalde beroepstermijnen beginnen te lopen :

1° wanneer de kennisgeving is gebeurd bij een ter post aangetekende brief met ontvangstbewijs, vanaf de eerste dag die volgt op deze waarop de brief aangeboden werd op de woonplaats van de geadresseerde of, in voorkomend geval, op zijn verblijfplaats of op zijn gekozen woonplaats;

2° wanneer de kennisgeving is gebeurd bij aangetekende brief of bij gewone brief, vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten overhandigd werd, tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst;

3° wanneer de kennisgeving is gebeurd door afgifte tegen ontvangstbewijs, vanaf de eerste dag die volgt op de afgifte of de weigering tot ontvangst;

4° wanneer de kennisgeving is gebeurd per fax of bij elke andere bij deze wet toegelaten en niet in dit lid voorziene betekeniswijze, vanaf de eerste dag die volgt op die van de verzending.

De vervalddag is in de termijn begrepen. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervalddag verplaatst op de eerstvolgende werkdag.

Voor de toepassing van deze bepaling wordt als werkdag beschouwd, elke dag niet zijnde een zaterdag, zon- of feestdag.”

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat de bestreden beslissing op 21 augustus 2025 aangetekend werd verzonden naar het door verzoeker aan het bestuur meegedeelde adres te Charleroi.

Overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/57, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt verzoeker geacht deze aangetekende brief op 26 augustus 2025 te hebben ontvangen, dag vanaf dewelke de in artikel 39/57, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn van dertig dagen begint te lopen. De laatste nuttige dag om tegen de bestreden beslissing een beroep bij de Raad aanhangig te maken betrof bijgevolg woensdag 24 september 2025. Gelet op de vaststelling dat huidig verzoekschrift op 28 oktober 2025 aan de Raad werd overgemaakt kan slechts worden vastgesteld dat het beroep niet binnen de in de wet bepaalde beroepstermijn werd ingesteld.

In zijn verzoekschrift houdt verzoeker voor dat hij vóór 29 september 2025 nooit kennis heeft kunnen nemen van de beslissing van 20 augustus 2025, daar uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de aangetekende zending van 21 augustus 2025 op 11 september 2025 naar de afzender werd teruggestuurd, en hem dus nooit heeft bereikt. Hij stelt dat hij pas kennis heeft kunnen nemen van de bestreden beslissing op 29 september 2025, nadat zijn advocaat via de openbaarheid van bestuur zijn dossier had opgevraagd bij verweerder.

Deze beschouwingen laten evenwel niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing niet werd verzonden naar de door verzoeker, in het raam van de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming, gekozen woonplaats of dat de in artikel 39/57, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalde beroepstermijn geen aanvang kon nemen.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker op 7 juli 2025, voor wat betreft de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming, uitdrukkelijk woonplaatskeuze deed op een adres te Charleroi, en dat de bestreden beslissing op 21 augustus 2025 aangetekend naar dit adres werd verzonden. Voorts merkt de Raad op dat artikel 51/2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet duidelijk bepaalt dat “elke kennisgeving geldig [is] wanneer ze naar de gekozen woonplaats van betrokkene verstuurd wordt bij een ter post aangetekende zending of per bode tegen ontvangstbewijs”. Bijgevolg is een kennisgeving bij ter post aangetekende brief geldig geschied indien de postbode zich aan de woning van de belanghebbende heeft aangemeld en, wanneer hij de brief niet persoonlijk aan de belanghebbende of een gemachtigde heeft kunnen overhandigen, in de brievenbus van de belanghebbende een bericht heeft achtergelaten waarin deze ervan wordt verwittigd dat de brief te zijner beschikking is op het postkantoor (cf. RvS 17 februari 2011, nr. 211.337; RvS 1 februari 2012, nr. 217.654). Het is dus niet vereist dat de aangetekende brief aan de

betrokkene persoonlijk wordt overhandigd noch dat de betrokkene die brief afhaalt indien hij afwezig was op het ogenblik van de aanbieding (RvS 29 mei 2018, nr. 241.624).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt duidelijk dat de postbode zich op 25 augustus 2025 heeft aangeboden op verzoekers gekozen woonplaats, op die datum een bericht heeft achtergelaten waarin verzoeker ervan wordt verwittigd dat een brief te zijner beschikking is op het postkantoor, dat verzoeker dit bericht niet binnen de voorziene termijn heeft afgehaald en dat de brief om die reden teruggestuurd is naar de afzender.

Derhalve laten de toelichting die verzoeker verstrekt en de bij zijn verzoekschrift gevoegde stukken de Raad niet toe te besluiten dat de beroepstermijn niet begon te lopen op 26 augustus 2025 en dat het beroep dat op 28 oktober 2025 werd ingesteld tijdig is.

De termijn vervat in voormeld artikel 39/57, eerste lid van de Vreemdelingenwet is van openbare orde en moet strikt worden toegepast. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij een laattijdig ingesteld beroep toch ten gronde zou behandelen (cf. RvS 18 juni 2004, nr. 132 671).

Het verzoekschrift komt bijgevolg onontvankelijk voor ratione temporis.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt een verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe een verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 5 december 2025 diende de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 9 februari 2026, alwaar de mogelijkheid werd geboden om te reageren op de in de beschikking van 24 november 2025 opgenomen grond, stelt de raadvrouw die voor de verzoekende partij verschijnt zich naar de wijsheid van de Raad te gedragen.

Bijgevolg kan slechts worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan wat reeds werd aangegeven in de beschikking van 24 november 2025.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend zesentwintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK